

inspirație de reală calitate și bogăție plastică.

Mihai Mihalcea și-a conturat deja în linii mari parcursul creator, rămânând credincios teatrului-dans, nu programatic, ci pentru că se exprimă cu mai mare dezvoltare verbală și dramaturgic decât coregrafic. Un procent substanțial din lucrările lui e dat de aportul ideatic și de (sub)text, ca și de rezolvările scenice ce țin de regie. Un cronicar malițios ar spune că e coregraful cel mai dotat din punct de vedere literar. Personal, deplâng conflictul de interese dintre coregraful și potențialul cronicar de dans Mihai Mihalcea, întrucât până în prezent cel din urmă m-a bucurat fără rezerve de fiecare dată: mărturisesc că citesc relatările și rarele sale comentarii cu mai mare plăcere decât revista "Cațavencu". Umorul lui irezistibil se manifestă însă scenic în puseuri, așa încât, după un început în jerbă de artificii, **Vii la spectacol și primești un extra-burger!** se desfășoară în segmente inegale și se termină vag, deschis tuturor posibilităților...

Un alt membru al fostului grup

Marginalii (care, o dată cu demarginalizarea, s-a răspândit în sectoare de funcționare artistică diferite), Cosmin Manolescu, s-a dedicat în ultimii ani mai mult managementului cultural, lucru îngozitor de cronofag, ceea ce nu i-a permis o la fel de concentrată aplecare asupra creației coregrafice personale. Avantajul constă în depășirea propriilor demarcații și influențe ale începuturilor, cât și în îmbogățirea experienței vizuale. Inițiator și director artistic al Fundației Proiect DCM, începând din 1996, și până nu demult slujbaş al ARCUB (unde a dus la bun sfârșit o serie de proiecte de anvergură), Cosmin Manolescu își concepe piesa **DansX** ca pe o suită de eXperiențe despre eXistență, eXcludere, eXpresie. Dacă te lași prins în joc, le poți privi, întinse între abstract și senzual, ca pe niște eXerciții de dansXcitație, de la *inter-ruptus la mentalis* până la eXtenuare, la o răscruce a eXistenței contemporane.

Și pentru că dansatorilor nimeni nu se gândește să le facă o bucurie de sărbători, și-o fac ei singuri, ofe-

rindu-și, cu % **instant**, un moment de improvizație coregrafică din care prestabilite sunt doar câteva repere muzicale și secvențiale. Carmen Coțofană, Violeta Dumitrașcu, Ioana Popovici, Mateia Stănculescu, Cătălina Gubandru, Eduard Gabia, Cosmin Manolescu, Mihai Mihalcea (adică dansatori independenți, studenți ai secției de Coregrafie din cadrul U.A.T.C. "I. L. Caragiale", sau elevi în anii terminali ai Liceului de Coregrafie "Floria Capsali") propun aproape un Carnaval de Crăciun, din care nu lipsesc invitarea spectatorilor la dans și înregistrarea cu guițatul de sezon. O demonstrație de improvizație cum rar avem ocazia să vedem în afara sălilor de studiu, cu gust de salată de fructe, mai mult sau mai puțin asortate, dar proaspete și nebatute la transport. Un mod de a afirma pe o limbă fără de cuvinte, nu mai puțin expresivă însă, că dansul contemporan va continua să existe, înfruntând cu capul sus și cu optimism juvenil anul 2000.

Vivia Săndulescu

Sf flash

Un minimum prea mic

Era o vreme - s-ar putea să mai fie și acum - când, dacă în sala de cinematograful se aflau sub cinci persoane, reprezentația se anula. Cauza era, evident, administrativă (pelicula, săraca, nu știa numărul amatorilor pe care-i desfăta): trebuia motivat, în chip plauzibil, consumul de curent electric. Cei cinci rebegeți "acopereau", cât de cât rezonabil, efortul și banii „risipiți”.

Am aflat de un caz similar, în teatru. Stupefiant. La o reprezentație a Teatrului "Tândărică", după nici două luni de la premieră, nu au venit decât cinci spectatori. Bănuieți ce s-a întâmplat? Spectacolul nu s-a ținut. "Cei cinci" nu au fost, aici, de ajuns...

Ce mă umple de tristețe nu este rușinea amânării unei

producții din lipsă de public, ci osteneala oamenilor, de la actori până la mașiniști, care s-au pregătit pentru ca seara de teatru să aibă loc. Am urmărit, prin ușa întredeschisă a sălii, cum se desfăcea decorul, bucată cu bucată. Mi s-a părut dezolant să văd aceste lucruri petrecându-se înainte ca actul artistic să se fi consumat și nu după, cum e natural. Mi-i imaginez, cu mâhnire, pe păpușari dezbrăcându-se de costume fără să fi jucat. Eu tind să cred că s-ar fi "produs" și în fața celor prea puțini oameni. Sau poate mă înșel. Minimumul de "cinci", suficient la cinema, să fie, la teatru, prea mic?

Mirona Hărăbor